

РЕШЕНИЕ

№ 17451

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3325** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на „РУМЪРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК],с адрес: [населено място], [улица], ет.4,ап.12, чрез управителя М. К. срещу РА № Р-22220424002262-091-001/10.12.2024г. издаден от Р. Б., в качеството на орган възложил ревизията и Е. Д. – ръководител на ревизионния екип, потвърден с Решение № 219 от 24.02.2025г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 15 924,92лв. върху която сума са начислени лихви.

Иска се отмяната на оспореният акт,като незаконосъобразен по следните съображения:

Оспорва се отказът за признаване право на приспадане данъчен кредит единствено с факта,че не са извършвани облагаемия доставки от наетия ресторант. Не оспорва,че същият е нает и ремонтиран до един етап и че не са извършвани облагаеми доставки,което обаче се дължи на факта,че ремонтът не е завършен и ресторантът не е започнал работа.В хода на ремонтиранети са изникнали непланирани и неподсигурени,финансово,разходи,както и съмнения дали с разумни средства същият може да бъде приведен в годно за експлоатация състояние.Като контрапоза – ясно установимо е намерението за извършване на облагаеми доставки. Доставките са подготовка за реална търговска дейност,респ. не е налице пречка за признаване правото на приспадане данъчен кредит. Всички получени услуги са били насочени към организиране реална търговска дейност и характерът им е единствено за използване с търговска цел. В бизнеса са налице ситуации в които дадени намерения не могат да се осъществят практически.

Извода за липса на реалност на доставките напълно противоречи на всички събрани в

ревизионното производство доказателства, като същият се въвежда за първи път едва с решението на директора на дирекция ОДОП, докато в рамките на ревизията такъв въпрос въобще не е поставян.

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, съдът намира, че жалбата е редовна – подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, както и допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

От фактическа страна съдът съобрази и приема:

Ревизионното производство е образувано със ЗВР №Р-22220424002262-020-001/09.05.2024г., изменена със Заповед №Р-22220424002262-020- 002/15.07.2024 г. и №Р-22220424002262-020-003/14.08.2024 г., издадени от Р. Б., н-к сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Същата, оправомощена със Заповед №РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Предметът на производството е извършването на ревизия на „РУМЪРС“ ЕООД за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за периодите от 01.01.2024 г. до 31.03.2024 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад РД №Р-22220424002262-092-001/21.10.2024 г., връчен на 21.10.2024 г.

Ревизията приключва с РА №Р-22220424002262-091-001/10.12.2024 г., издаден от Р. Б., на длъжност началник сектор при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Е. Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, с който са установени задължения за внасяне в размер на 336,90 лв., при деклариран ДЦС за възстановяване в размер на 15 924,92 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 34,53 лв. По същество е налице произнасяне за непризнато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 15 924,29 лв. по фактури с предмет наем, авансово плащане и плащане във връзка с преустройство на ресторант, адвокатски услуги.

РА е връчен на 10.12.2024 г., по електронен път и надлежно оспорван пред директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП.

В рамките на ревизионното производство са извършени редица процесуални действия, като: са процесуални действия, подробно описани в констативната част на РД, На ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице, връчено на 28.05.2024 г. Изискани са обяснения за търговските отношения с „ВГ“ АД с ЕИК[ЕИК] във връзка с получени фактури №20...3036/02.01.2024 г., №202402 от г. и №20...3168/01.03.2024 г. с предмет „наем“; изискани са сключени договори, доказателства за плащане. Видно от изложените посмени обяснения с писмо от 10.06.2024г., дружеството е в договорни взаимоотношения за наем на помещение с „ВГ“ АД, с цел отваряне на ресторант в условията на франчайз на унгарски луксозни ресторанти, съгласно представен договор от 15.09.2023 г. В хода на извършваните ремонтни дейности са възникнали тежки строителни проблеми с климатичната и отоплителната системи, вентилацията и течове от конзолен покрив и окачен таван на обекта. Поради липса на адекватна реакция от страна на наемодателя - „ВГ“ АД, РЛ е изпратило предизвестие за прекратяване на договора за наем, вследствие на което страните са се договорили и са подписали две споразумения за отлагане на плащанията на наем за сметка на извършваните ремонти дейности по отстраняване на аварията. Представило е писмо до „ВГ“ АД от 03.01.2024 г., от „ВГ“ АД от 01.04.2024г.

и споразумения към договора за наем от 01.03.2024 г. и от 01.04.2024 г., с които се удължава срокът за преговаряне между страните за продължаване действието на договора. В обяснителното

писмо се сочи, че дружеството планира да стартира своята дейност през септември 2024 г., когато се предполага, че всички проблеми с ремонта ще бъдат отстранени и „РУМЪРС“ ЕООД ще може да получи лиценз от унгарската веригата ресторанти.

С протокол са присъединени представени документи и доказателства от „РУМЪРС“ ЕООД в хода на производство с УИН П-22220424066225. В хода на същото с ИПДПОЗЛ от 12.04.2024 г., връчено на 16.04.2024 г., са изискани фактури, издадени от „ВГ“ АД, и на „ЕН И СИ ГРУП“ ООД, ЕИК[ЕИК], ведно със съпътстващите изпълнението на доставките доказателства, както и доказателства за плащане. В отговор от 22.04.2024 г. /предхождащ хронологично обяснителното писмо, дадено в хода на ревизията/, е посочено че дружеството е наело помещение за ресторант в хотел М., което в момента се ремонтира, за което са направени архитектурно-строителни планове от унгарски дизайнер - А.МеCoD Zrt с VIN №HU25810992 и СМР за преустройство на кухня от „ЕН И СИ ГРУП“ ООД. Представени са фактури №1173 от 30.01.2024 г. и №1150/02.11.2023 г., издадени от „ЕН И СИ ГРУП“ ООД и инвойс №23-12/00017 от 28.12.2023 г., издадена от - А.МеCoD Zrt и протокол по чл. 117 №2 от 01.01.2024 г.

Съобразно чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на „ВГ“ АД, и на „ЕН И СИ ГРУП“ ООД.

От страна на „ВГ“ АД са представени договор от 15.09.2023 г. за наем на имот между „ВГ“ АД /наемодател/ и „РУМЪРС“ ЕООД /наемател/ и споразумение от 01.03.2024г. към него с което страните се уговарят, че желаят в срок до един месец, считано от подписването на споразумението, да водят преговори за разрешаване на възникналите между тях спорове, в който срок ще положат усилия по извънсъдебен път да ги разрешат помежду си. Представено е и допълнително споразумение от 01.05.2024 г. към същият договор съгласно което страните прекратяват по взаимно съгласие сключения между тях договор за наем на недвижим имот, считано от датата на подписване на споразумението. Представени са фактури №[ЕГН]/02.01.2024 г., №[ЕГН]/01.02.2024 г., №[ЕГН]/22.01.2024 г., №[ЕГН]/26.02.2024 г., №[ЕГН]/26.02.2024 г., хронологичен регистър и банкови извлечения.

На база извършена проверка в ИС на НАП е констатирано, че фактура №[ЕГН]/01.03.2024 г. към клиент „РУМЪРС“ ЕООД е анулирана и е преиздадена към клиент „ФАНО“ ООД, ЕИК[ЕИК], като фактурата е декларирана в периода в който е издадена - м. 03.2024 г. с получател „ФАНО“ ООД.

От страна на „ЕН И СИ ГРУП“ ООД са представени издадените две фактури. Относно съпътстващите документи в обяснителна записка се сочи, че е приложена кореспонденция по електронен път с контрагентите и приемо-предавателни протоколи и писмо за намерения с обхват - изпълнение на архитектурно заснемане и разрушителни дейности, както и допълнителни разрушителни дейности. Приложените доказателства са на чужд език /английски/, без придружаващ превод.

От „РУМЪРС“ ЕООД е декларирана данъчна основа на ВОП в размер на 1 511,86 лв. и начислен ДДС в размер на 302,37 лв.

Установено е, че дружеството е издало протокол по чл. 117 от ЗДДС с №[ЕГН]/01.01.2024 г. по Invoice №23-21/00017/20.12.2023 г. от А.МеCoD Zrt. с ДО 773,00 евро, с предмет лицензиране и строителни планове за кухня. Приложено е банково извлечение за извършено плащане. РЛ е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по 1 фактура, издадена от АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО „Г., Т. И КО“, ЕИК[ЕИК] с предмет „адвокатско възнаграждение“, по 3 фактури, издадени от „ВГ“ АД с предмет „наем на ресторант“ и по 2 фактури, издадени от „ЕН И СИ ГРУП“ ООД с предмет „СМР - преустройство на ресторант“ и „аванс за преустройство

на ресторант“, описани на стр. 4 в РД.

Констатациите относно преустановяване ползването на наетия имот са довели до извод, че „РУМЪРС“ ЕООД не е извършвало облагаеми доставки във връзка с наетия имот. Договорът за наем на обекта, находящ се в [населено място], [улица] сградата на хотелски комплекс „М.“ и е прекратен с допълнително споразумение от 01.05.2024 г. и съгласно чл. 4 от същото, наемателят следва незабавно да освободи имота по силата на чл. 14 от договора. При извършена служебна проверка в дневниците за продажби на ревизираното лице е установено, че не е декларирано и не е извършвало облагаеми доставки. Респ. формиран е извода, че посочените от дружеството доставки, по които е ползван данъчен кредит не са свързани с последващи облагаеми доставки.

Като следствие и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС не е налице право на приспадане на данъчен кредит по издадените фактури от гореописаните доставчици.

На тази база съдът приема:

Противно на твърденията на жалбоподателя още в РД /виж л.39 гръб и сл. от делото/ е изведен ясно извода за приложимост на чл.68 ал.1 т.1 и чл.69 ал.1 т.1 от ЗДДС респ. липса на основания за упражняване право на приспадане данъчен кредит по отношение доставките от Адвокатско дружество Г.,Т. и Ко и ЕН И СИ ГРУП ООД, и в допълнение и разпоредбата на чл.71 т.1 ЗДДС по отношение на фактурата издадена от ВГ АД. Изрично е посочено,че доставките по които е упражнено право на данъчен кредит не са свързани с последващи облагаеми доставки.

В своето решение,директора на дирекция ОДОП потвърждава този извод,като постановява,че буквалното интерпретиране на разпоредбата на чл. 69 от ЗДДС води до разбирането, че направените разходи следва да имат пряка и непосредствена връзка с конкретна/и облагаема/и доставка/и. Успоредно с това, упражняването на независима икономическа дейност изисква в определени случаи лицето да извършва разходи, които не могат да бъдат пряко отнесени към нито една последваща доставка.

Т.е. „С оглед наличните по преписката документи, описани подробно по-горе в решението, настоящата инстанция намира, че дори доставките по издадените фактури да са действително изпълнени, налице се основания да се счита, че същите не са използвани за извършване на облагаеми доставки, поради което не е изпълнено изискването на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, имайки предвид описаните по-горе писмени доказателства, включително събрани такива при извършените насрещни проверки“.

Едва като второ основание за отказване правото на данъчен кредит,директора на дирекция ОДОП по отношение на фактурите, издадени от „ЕН И СИ ГРУП“ ООД са налице данни за липса на доставка, което е изведено от него като друго основание за непризнаване на правото на данъчен кредит.

В тази връзка съдът счита,че с оглед нормата на чл.155 ДОПК, директора на дирекция ОДОП разполага с правомощието да прави както собствени и самостоятелни фактически установявания/ал.3 на визираната разпоредба/,така и да възприема и извежда съответстваща им правна квалификация/ал.2 на визираната норма/, като същият няма правото да прави това само когато е налице непълнота на доказателствата, когато решаващият орган не може да ги събере в хода на производството по обжалването, или са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при извършване на ревизията, които не могат да се отстранят в производството по обжалването/ал.4 т.1 и 2 от разпоредбата/. Т.е. същият разполага с правомощие на пълен контрол по същество и факти и е законодателно неограничен в свободата си на преценка и произнасяне. Разбира се, ограничение е налице и то намира израз в потенциалната

незаконосъобразност на акта, превенция спрямо която следва да бъде именно неговото произнасяне.

Разбира се, посоченото изявление и извод също подлежи на съдебен контрол пред настоящата инстанция.

Настоящият състав счита, че процесният РА е постановен в изискуемата форма, от компетентен и надлежно упълномощен орган по силата на т.13 от Заповед № РД-01-849/31.10.2022г. на директора на ТД НАП – С..

В рамките на производството не са допуснати процесуални нарушения, в т.ч. и съществени такива довели до невръчване, респ. ограничаване правото на участие и на защита на РЛ.

Практически спорът е правен и се изразява в два аспекта. На първо място – налице ли е право на приспадане на данъчен кредит по доставки, които впоследствие не са използвани и икономическата дейност на РЛ и възможните изключения/т.е. когато е налице намерение за извършване на такива но динамиката или естеството на търговската дейност или пазарните условия водят до осуетяването и/. На втори план стои въпросът – налице ли е реално осъществена доставка по отношение доставчика ЕН И СИ ГРУП ООД, като част от фактическият състав, редом с надлежното фактуриране и осчетоводяване, на правото на приспадане на данъчен кредит.

По силата на чл.3 ал.1 от ЗДДС Данъчно задължено лице е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея.

Понятието „независима икономическа дейност“ е дефинирано в ал.2 на цитираната норма като - дейността на производители, търговци и лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и селското стопанство, както и упражняването на свободна професия, включително на частен съдебен изпълнител и нотариус. Независима икономическа дейност е и всяка дейност, осъществявана редовно или по занятие срещу възнаграждение, включително експлоатацията на материално и нематериално имущество с цел получаване на редовен доход от него.

Съдът в Л. е имал възможност да постанови, че правото на данъчно задължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. по-специално решения от 25 октомври 2001 г., Комисия/Италия, C-78/00, EU:C:2001:579, т. 28 и от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dövid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 37).

Така, предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. В частност това право на приспадане може да бъде упражнявано незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. по-специално решения от 21 март 2000 г., Gabalfrisa и др., C-110/98—C-147/98, EU:C:2000:145, т. 43 и от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dövid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 38).

Режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. Следователно общата система на ДДС гарантира неутралитет от гледна точка на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС (вж. по-специално решения от 21 март 2000 г., Gabalfrisa и др., C-110/98—C-147/98, EU:C:2000:145, т. 44 и от 21 юни 2012 г., Mahagibben и Dövid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 39).

Правото на приспадане на ДДС обаче се обуславя от изпълнението на изисквания или на материални условия и на условия от формално естество. Що се отнася до материалноправните изисквания или предпоставки, от член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да може

съответното лице да се ползва от право на приспадане, е необходимо, от една страна, то да е „данъчнозадължено“ по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, за които иска да му се признае правото, впоследствие да бъдат използвани от данъчнозадълженото лице за нуждите на облагаемите сделки, които самото то е сключило, и да са му били доставени от друго данъчнозадължено лице.(в този смисъл вж. по-специално решения от 6 септември 2012 г., Tyth, C-324/11, EU:C:2012:549, т. 26 и от 22 октомври 2015 г., PPUH Stehcamp, C-277/14, EU:C:2015:719, т. 28 и цитираната съдебна практика).

В съображение 13 от преамбюла на Шестата директива е посочено, че за да се повиши недискриминационният характер на данъка, терминът „данъчнозадължено лице“ трябва да се определи по такъв начин, че държавите-членки да могат да го използват така, че да обхване лица, които инцидентно извършват определени сделки.

Чл.2 пар.1 б.„а“ от Директивата гласи, че на облагане с ДДС подлежи възмездната доставка на стоки на територията на дадена държава-членка от данъчнозадължено лице, действащо в това си качество. По аналогичен начин буква „в“ от посочената разпоредба третира доставките на услуги.

Чл.9 пар.1 от Директивата предвижда, че „Данъчнозадължено лице“ означава всяко лице, което извършва независима икономическа дейност на някое място, без значение от целите и резултатите от тази дейност. Всяка дейност на производители, търговци или лица, предоставящи услуги, включително в областта на минното дело и земеделието, и дейностите на свободните професии се счита за „икономическа дейност“. Експлоатацията на материална и нематериална вещ с цел получаване на доход от нея на постоянна основа се счита по-специално за икономическа дейност.

Безспорно е за съда и между страните, че жалбоподателят представлява данъчнозадължено лице.

Следва да се приеме, че той не осъществява независимата икономическа дейност към която са били насочени усилията му при реализиране на доставките. Т.е. наетият и ремонтиран ресторант не е въведен в експлоатация не е заработил. В тази връзка съдът, в унисон с разрешението дадено от СЕС, приема, че понятието „независимо от целите и резултатите“ следва да се тълкува и прилага при една реално осъществявана дейност. На плоскостта на настоящият казус – когато ресторантът работи. Как, успешно ли работи, губещ ли е и прочее са въпроси непротивопоставими на правото на данъчен кредит, съгласно съюзната уредба. Намерението за осъществяване на икономическа дейност, т.е. подготвителните за дейността етапи ще бъдат погълнати и ще станат част от дейността при експлоатация на ресторанта/продажба на бизнеса и прочее форми на последващо приобщение/. Т.е. доставките ще се считат свързани с реализирането на дейност. При наличие на намерение за осъществяване на дейност, без реална такава обаче връзката между доставките и осъществяваната дейност се явява прекъсната и не поражда право на приспадане на данъчен кредит.

В подкрепа на този извод идва и националната съдебна практика, която чрез референция към СЕС приема, че разпоредбите на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС обуславят възникването на правото на приспадане на данъчен кредит от кумулативното осъществяване на елементите на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, включва и установяването на реалното получаване на стоките или извършването на услугите по облагаемата доставка - арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, както и последващото им използване в облагаемата дейност на търговеца.

....

Материално правните предпоставки за възникването на правото на приспадане са формулирани нееднократно в съдебната практика на ВАС, а и тази на СЕС. Както е посочено и в т. 25 от Решение от 13 февруари 2014 г. по дело C-18/13 на СЕС /а и в редица други/ "Освен това

от текста на член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да се ползва от правото на приспадане, е необходимо, от една страна, заинтересуваният да бъде данъчнозадължено лице по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, на които се основава това право, да се използват впоследствие от данъчнозадълженото лице за целите на собствените му облагаеми сделки, а нагоре по веригата тези стоки или услуги трябва да бъдат доставяни от друго данъчнозадължено лице (вж. Решение по дело Б., посочено по-горе, точка 29 и цитираната съдебна практика). Следователно, ако тези условия са изпълнени, приспадането по принцип не може да бъде отказано. "/виж решение № 7064 от 10.06.2024 г. на ВАС по адм. д. № 1100/2024 г./.

И напълно относимо към плоскостта на настоящият казус:

„В Решението по дело Uudenkaupungin kaupunki, C-184/04, СЕС подчертава, че приспадането на данъка по получените доставки е обвързано със събирането на данъка върху извършените доставки. Според изложеното в Решението по дело С - 334/10 и С-97/90, условие за възникване на правото на приспадане е съответната стока или услуга да се използва за целите на облагаеми доставки. По правило обаче към момента на възникване на правото не може да се определи дали съответната стока/услуга ще се ползва за такива цели, тъй като по принцип правото на приспадане възниква още в момента на получаване на доставката. Действителното използване за целите на облагаеми доставки винаги започва след това, поради което за възникване на правото на приспадане решаващо е само установеното по обективни признаци намерение за такова използване. Обратно, за целите на корекцията на приспадания данък, може да се прецени вече как в действителност са били използвани доставките, по които е упражнено правото на приспадане. Това е така, защото правилата на корекцията целят да увеличат точността на приспаданията така, че да се осигури неутралитета на ДДС по начин, по който осъществените на предходния етап операции да продължат да предоставят право на приспадане, само доколкото служат за получаване на обложени с такъв данък доставки - С-234/11. /виж решение № 1873 от 19.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 6739/2023 г. и др./.

Действително, съюзната уредба държи сметка и отчита възможният риск, който пазарните отношения носят при осъществяване на стопанска дейност чрез изведената от СЕС формулировка „независимо от резултатите“ цитирана по-горе. Този риск обаче е релевантен и правно значим от гледна точка на право на приспадане на данъчен кредит само при осъществявана стопанска дейност. При липса на такава същият е ирелевантен.

Намерението за осъществяване на конкретна дейност не може да се приравни на действително осъществявана такава. Подобен прочит би бил прекалено разширителен, отиващ отвъд целите на правната уредба и съществува на механизма за установяване и събиране публични задължения.

Като заключение на тази част, настоящият състав приема, че не е изпълнено изискването получените доставки да се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, респ. корекцията е правилно и законосъобразно осъществена.

На второ място и във връзка с възраженията срещу формулираният извод за липса на реалност на доставката фактурирана от ЕН И СИ ГРУП ООД:

За да формулира този извод, директора на дирекция ОДОП е посочил, че:

От страна на това дружество са представени две фактури и са дадени неясни обяснения относно конкретният предмет на извършените работи, като се препраща към електронна кореспонденция с прикачени файлове. Същата не носи никаква информация освен взаимни поздрави, не носи х-ката на оферта и на одобрение, а съдържанието на прикачените файлове е неясно за решаващият орган, няма и приемо-предавателни протоколи, не съществува и възлагателно писмо от 02.11.2023 г., както е посочено в текста на издадените фактури. Представено е писмо за намерения от управителя на РЛ до управителя на издателя на фактурите, което не е

датирано и не съдържа информация за обект.

С процесната жалба дружеството не изразява оборващи тези изводи твърдения, нито представя насрещни или допълнителни доказателства.

С определението си за конституиране страните, разпределение доказателствена тежест и насрочване делото за разглеждане в съдебно заседание, отчитайки, че не/използването на доставките в последващата икономическа дейност не е спорно обстоятелство, съдът е указал на жалбоподателя да представи доказателства за реланото им извършването и надлежното им осчетоводяване.

Всъщност данните по делото позволяват спокойно да се приеме, че такива не са представени, нито събрани надлежно, тъй като до реална експлоатация на посочените доставки не се е стигнало. Т.е. дали същите са реални или не от една страна се явява ирелевантно тъй като няма индиция изобщо да се ползвани в икономическата дейност на лицето. Не е налице и твърдение същите да са извършени по начин и до степен позволяваща подобна експлоатация.

Извън това и строго на плоскостта на изискването за реалност на доставката:

Според постоянната съдебна практика основният принцип на неутралитет на ДДС налага приспадането на този данък по получените доставки да се разреши, ако са изпълнени изискванията по същество, дори и данъчнозадължените лица да са пропуснали да изпълнят някои формални изисквания (решения от 12 юли 2012 г., ЕМС-България транспорт ООД, C-284/11, EU:C:2012:458, т. 62 и цитираната съдебна практика, както и от 28 юли 2016 г., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, т. 45).

Би могло обаче да не бъде така, ако нарушаването на тези формални изисквания възпрепятства представянето на сигурно доказателство, че са изпълнени материалните изисквания (решения от 12 юли 2012 г., ЕМС-България транспорт ООД, C-284/11, EU:C:2012:458, т. 71 и от 28 юли 2016 г., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, т. 46).

Така, почитаемият Съд на ЕС нееднократно е подчертавал, че реалното осъществяване на доставката, редом с надлежното и фактуриране представляват двата съществени елемента на възникване правото на приспадане на данъчен кредит. / в този смисъл виж т.31, т.3и цялото Решение от 3 от 6 декември 2012г. по дело C-285/11, Б. ЕООД, ECLI:EU:C:2012:774/.

В този контекст, следва ясно да се подчертае, че доказателствена тежест за установяване реалното изпълнение на посочените договори, респ. извършването на надлежна насрещна престация по посочените фактури, носи именно дружеството жалбоподател. Наличието на реално изпълнена престация, от своя страна е положителен за жалбоподателя факт, от който същия черпи благоприятни последици, поради което нему и лежи доказателствената тежест да установи съществуването му.

Видно от данните по делото е налице писмо за намерения от страна на жалбоподателя адресирано до М. К., директор „бизнес развитие“ на дружеството ЕН И СИ ГРУП ООД, налице е кореспонденция между двете дружества, както и данни за заплащане фактурите. Липсват обаче доказателства за каквото и да би било изпълнение на посочената дейност. В т.ч. приемо-предавателни протоколи или друг акт на приемане на работата на съответния етап. В тази връзка дали дружеството разполага или не с кадрова обезпеченост е ирелевантен, тъй като няма данни същото да е предало надлежно дейността за която извършено заплащане. Т.е. налице е фактуриране без съответстващ му документ удостоверяващ изпълнение. Това позволява да се приеме, че доставката не е изпълнена и че посоченото основание е законосъобразно съотнесено като допълнително основание за липса на признаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

При този изход от спора основателна, с оглед нормата на чл.143 ал.3 АПК, се явява претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането на

страната обаче не следва да се уважава в претендираният съобразно Наредба № 1/2004г., размер по следните съображения:

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г., предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

Нормата на чл. 161 ал. 1 изр. второ от ДОПК, на която се позовава ответника към претенцията си за разноски, цели да създаде равнопоставеност между приходната администрация и адвокатите предвид материалният интерес на спора. В този нормативите по Наредба № 1/2004 не следва да се прилагат без конкретна обосновка, както спрямо адвокатите, така и спрямо ответника - приходната администрация. Конкретни съображения как и защо е формирана тази себестойност на труда, обективизиран в процесуалното представителство на ответника – липсва.

Практиката на СЕС е ясна, недвусмислена и императивна и поражда задължение за националният съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това дали е възражение за прекомерност, най-малкото защото по същество СЕС постановява, че тази Наредба, предвид антиконкурентната и същност не може и не следва да бъде годен, обвързващ съда, норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Отчитайки, че юрисконсултите не осъществяват самостоятелно и по занятие, а в полза, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство, съдът счита, че приложими са нормативите по Наредбата за правната помощ.

В този смисъл претенцията на ответника чрез автоматичното позоваване на Наредбата е необоснована.

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр. второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 360 лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр. чл. 25 ал. 2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180 лв или общо 540 лв.

С оглед дотук изложеното и на основание чл. 160 ал. 3 предл. трето от ДОПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „РУМЪРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу РА № Р-22220424002262-091-001/10.12.2024г. издаден от Р. Б., в качеството на орган възложил ревизията и Е. Д. – ръководител на ревизионния екип, потвърден с Решение № 219 от 24.02.2025г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, с който е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 15 924,92 лв. върху която сума са начислени лихви.

ОСЪЖДА „РУМЪРС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 540/петстотин и четиридесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

Препис от настоящето решение да се изпрати на страните.

Съдия: